

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROJÄRJESTELMÄ

KANNANOTTOOPYNTÖ: LUONNOS EKP:N YVM-KEHYSASETUKSEKSI KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

1 MILLOIN EKP RYHTYY VALVOMAAN PANKKEJA?

EKP:n pankkivalvontavastuu alkaa 4.11.2014. Yhteisen pankkivalvontamekanismin perustamista koskevassa EU:n asetuksessa ([YVM-asetus](#))¹ EKP:lle annetaan luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevia erityistehtäviä. Pankkivalvontamekanismissa ovat mukana EKP ja kansalliset toimivaltaiset viranomaiset, jotka yhdessä vastaavat vakavaraisuusvalvonnasta mekanismiin osallistuvissa maissa. EKP vastaa pankkivalvontamekanismin toiminnan tehokkuudesta ja johdonmukaisuudesta. Se itse valvoo suoraan merkittäviä pankkeja ja kansalliset valvontaviranomaiset vähemmän merkittäviä pankkeja. YVM-asetus tuli voimaan 3.11.2013.

2 MIKSI TARVITAAN KEHYSASETUS, MIKÄ SE ON JA KEITÄ SE KOSKEE?

YVM-asetuksessa edellytetään, että EKP hyväksyy ja julkistaa periaatteet, joiden mukaisesti se tekee yhteistyötä kansallisten valvontaviranomaisten kanssa pankkivalvontamekanismissa. EKP on siis laatinut – kansallisia toimivaltaisia viranomaisia kuullen – luonnoksen kehysasetukseksi, jossa määritellään EKP:n ja kansallisten valvontaviranomaisten välistä yhteistyötä ohjaavat menettelyt. Kehysasetus sisältää myös pankkeihin suoraan sovellettavia säännöksiä. YVM-asetuksessa edellytetään, että ennen lopullisen version julkaisemista kehysasetusluonnoksesta järjestetään avoin julkinen kuuleminen. Valmis kehysasetus on julkaistava viimeistään 4.5.2014.

3 SISÄLTÄÄKÖ KEHYSASETUS KAIKKI PANKKIVALVONTAMEKANISMIN TOIMINTASÄÄNNÖT?

Tulevassa kehysasetuksessa vahvistetaan yhteisen valvontamekanismin toimintasäännöt, jotka koskevat esimerkiksi periaatteita ja organisaatiota, metodologiaa pankkien merkittävyyden määrittämiseksi, merkittävien ja vähemmän merkittävien pankkien erillisiä valvontamenettelyjä sekä molempiin ryhmiin sovellettavia yhteisiä menettelyjä, tiiviin yhteistyön menettelyjä

¹ Neuvoston asetus (EU) N:o 1024/2013, annettu 15 päivänä lokakuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille (EUVL L 287, 29.10.2013, s. 63).

euroalueeseen kuulumattomien EU:n jäsenvaltioiden kanssa, hallinnollisia seuraamuksia ja siirtymäsäännöksiä.

Muista tärkeistä säännöistä säädetään erillisissä säädöksissä. EKP laatii ehdotuksen asetukseksi valvontamaksuista, valvontaelimelle laaditaan työjärjestys, EKP:n työjärjestystä muutetaan, ja lisäksi laaditaan sisäisiä sääntöjä, jotka koskevat salassapitovelvollisuutta sekä tiedonvaihtoa rahapolitiikasta ja pankkivalvonnasta vastaavien toimialojen välillä.

4 MITKÄ PANKIT TULEVAT EKP:N VALVONTAAN?

EKP ottaa suoraan valvontaansa merkittäviksi katsotut pankit pankkivalvontamekanismiin osallistuvissa maissa. Pankkien jakaminen merkittäviin ja vähemmän merkittäviin johtuu Eurooppa-neuvoston päätöksestä, jonka mukaan EKP valvoo pankkisektoria yhteistyössä kansallisten viranomaisten kanssa.

Noin 130 pankkiryhmittymää katsotaan merkittäviksi. Näiden pankkien yhteenlaskettu osuus euroalueen pankkien varallisuudesta on noin 85 %. Pankkien merkittävyys määräytyy selkeiden kriteerien perusteella (ks. seuraava kohta).

Kaikki muut pankit ovat kansallisten valvontaviranomaisten suorassa valvonnassa. EKP vastaa kuitenkin koko yhteisen valvontamekanismin toiminnan tehokkuudesta ja johdonmukaisuudesta. EKP voi myös ottaa suoraan valvontaansa vähemmän merkittäviä pankkeja, jos se katsotaan tarpeelliseksi johdonmukaisen ja korkeatasoisen valvonnan varmistamiseksi.

5 MITEN PÄÄTETÄÄN, MITKÄ PANKIT OVAT MERKITTÄVIÄ?

EKP arvioi kaikki mekanismiin osallistuvien maiden pankit yhteistyössä kansallisten valvontaviranomaisten kanssa. Arviointimetodologia on määritelty kehysasetusluonnoksessa. Pankin merkittävyyden ratkaisevat 1) sen varojen kokonaisarvo, 2) sen merkitys sijaintimaansa tai koko EU:n talouden kannalta, 3) sen rajatylittävän toiminnan merkittävyys, 4) sen Euroopan rahoitusvakausvälineeltä tai Euroopan vakausmekanismilta saama tai pyytämä julkinen rahoitustuki sekä 5) se, kuuluuko luottolaitos sijaintimaansa kolmen merkittävimmän pankin joukkoon. Pankki katsotaan merkittäväksi, jos se täyttää yhdenkin näistä kriteereistä.

6 MILLOIN PANKIT SAAVAT TIETÄÄ, MITKÄ NIISTÄ KATSOTAAN MERKITTÄVIKSI? ENTÄ JOS PANKIN TILANNE MUUTTUU?

EKP päättää, mitkä pankit katsotaan merkittäviksi, ja ilmoittaa niille päätöksestä vähintään kaksi kuukautta ennen valvontatehtävänsä aloittamista (ks. kohta 1). Pankeilla on mahdollisuus esittää huomautuksia, ennen kuin EKP tekee päätöksensä.

EKP:n verkkosivuilla julkaistaan luettelo EKP:n suoraan valvontaan kuuluvista merkittävistä pankeista. EKP julkaisee myös vähemmän merkittävien pankkien luettelon, josta näkyy, minkä kansallisten toimivaltaisten viranomaisten valvonnassa ne ovat. Molemmat luettelot päivitetään säännöllisesti vähintään neljännesvuosittain.

Pankkien merkittävyys arvioidaan uudestaan vuosittain. Jos merkittäväksi katsottu pankki ei kolmena peräkkäisenä kalenterivuonna täytä yhtään merkittävyyskriteereistä, vastuu sen suorasta valvonnasta siirtyy kansalliselle toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle. Vähemmän merkittäviksi katsotut pankit katsotaan merkittäviksi heti, kun ne täyttävät yhdenkin kriteerin. Valvontavastuu voidaan siirtää kansalliselle viranomaiselle poikkeustapauksissa jo aiemmin, jos on ilmeistä, ettei pankki tule täyttämään yhtään merkittävyyskriteeriä (jos esimerkiksi pankin varojen kokonaisarvo supistuu suuren toimintayksikön myynnin seurauksena).

7 MITEN EKP:N JA KANSALLISTEN TOIMIVALTAISTEN VIRANOMAISTEN VALVONTAYHTEISTYÖ JÄRJESTETÄÄN?

Yhteinen pankkivalvontamekanismi on yhtenäinen järjestelmä, jonka muodostavat EKP ja kansalliset valvontaviranomaiset yhdessä. EKP osallistuu tietyissä valvontatehtävissä myös vähemmän merkittävien pankkien valvontaan ja kansalliset valvontaviranomaiset puolestaan merkittävien pankkien valvontaan (ks. kohta 8). Saumaton yhteistyö EKP:n ja kansallisten valvontaviranomaisten välillä on siis välttämätöntä yhteisen valvontamekanismin tehokkuuden kannalta. Kehysasetusluonnoksessa mainitaan ”velvollisuus tehdä yhteistyötä vilpittömässä mielessä”, eli EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten edellytetään jakavan keskenään valvontatehtävissä tarvittavat tiedot. Yhteistyötä merkittävien pankkien valvonnassa edistetään muun muassa perustamalla yhteisiä valvontaryhmiä (ks. kohta 10). Tapauksissa, joissa EKP:lle on annettu valvontatehtävä mutta sillä ei ole vastaavia valtuuksia, EKP voi ohjeita antamalla edellyttää, että kansalliset viranomaiset käyttävät valtuuksiaan ja ryhtyvät toimiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Yhteistyötä syvennetään asiantuntijavaihdon avulla. EKP:n ja kansallisten valvontaviranomaisten työntekijät tekevät työvierailuja toistensa organisaatioihin.

8 MILLÄ TAVOIN KANSALLISET VIRANOMAISET OSALLISTUVAT MERKITTÄVIEN PANKKIEN VALVONTAAN? MITKÄ OVAT EKP:N TEHTÄVÄT JA VALTUUDET VÄHEMMÄN MERKITTÄVIEN PANKKIEN VALVONNASSA?

Merkittäviksi katsotut pankit ovat EKP:n suorassa valvonnassa, mutta myös kansalliset toimivaltaiset viranomaiset osallistuvat niiden valvontaan. Kansallisilla viranomaisilla on laaja kokemus pankkien valvonnasta ja ne ovat maantieteellisesti lähellä pankkeja, joten EKP saa niiltä apua valvontatehtävässään. Kansalliset valvontaviranomaiset muun muassa laativat päätösluonnoksia EKP:n toimivaltaan kuuluvilla valvonnan aloilla, avustavat muissa valvontatehtävissä (pankkien riskitilanteen jatkuva valvonta, johtohenkilöiden asianmukainen sopivuusarviointi ynnä muut tarkastustoimet), osallistuvat aktiivisesti yhteisten valvontaryhmien toimintaan ja avustavat EKP:tä täytäntöönpanomenettelyissä.

EKP valvoo koko järjestelmän toimintaa. Lisäksi osa sen valvontatehtävistä liittyy vähemmän merkittävien pankkien valvontaan (ks. kohta 9), ja EKP voi käyttää valvontavaltuuksiaan myös näiden pankkien valvontaan (eli pyytää niiltä tietoja, käynnistää tutkimuksia ja tehdä tarkastuksia paikan päällä). Kansalliset valvontaviranomaiset pitävät EKP:n ajan tasalla vähemmän merkittävien pankkien valvonnasta ja etenkin olennaisista valvontamenettelyistä ja päätösluonnoksista EKP:n määrittämien yleisten kriteerien mukaisesti ottaen huomioon pankkien riskitilanteen ja vaikutuksen maan rahoitusjärjestelmään. Jos jonkin vähemmän merkittävän pankin taloudellinen tilanne heikkenee nopeasti ja merkittävästi, kansallisten valvontaviranomaisten pitää ilmoittaa siitä EKP:lle. EKP antaa lisäksi asetuksia, suuntaviivoja ja yleisiä ohjeita kansallisille valvontaviranomaisille. Se voi myös ottaa yhden tai useamman vähemmän merkittävän pankin suoraan valvontaansa, jos se katsotaan tarpeelliseksi johdonmukaisen ja korkeatasoisen valvonnan varmistamiseksi.

YVM-asetus ja tuleva YVM-kehysasetus eivät vaikuta tehtäviin, joista ei ole säädetty YVM-asetuksessa. Esimerkiksi kuluttajansuoja ja rahanpesun estäminen kuuluvat siis edelleen kansallisten viranomaisten toimivaltaan.

9 MIKÄ VIRANOMAINEN MYÖNTÄÄ UUSIEN PANKKIEN TOIMILUVAT?

EKP vastaa kaikkien pankkien osalta toimilupien myöntämisestä ja peruuttamisesta sekä määräösuuksien hankinnan arvioinnista (yhteiset menettelyt). Kansalliset valvontaviranomaiset avustavat EKP:tä yhteisissä menettelyissä: toimilupahakemukset ja määräösuuksien hankintaa koskevat ilmoitukset toimitetaan niille, ja ne myös laativat päätösluonnokset tai ehdotukset, jotka perustuvat hakemuksen tai ilmoituksen arviointiin kansallisen lainsäädännön pohjalta. Jos

kansallinen viranomainen toteaa hakemuksen kansallisen lainsäädännön vastaiseksi, se hylkää sen ja ilmoittaa hylkäyksestä EKP:lle. Kansallisten viranomaisten ehdotukset eivät sido EKP:tä, vaan se tekee päätöksensä oman arvionsa ja EU:n lainsäädännön pohjalta.

10 MITÄ YHTEISET VALVONTARYHMÄT TEKEVÄT?

Yhteiset valvontaryhmät ovat yhteisen valvontamekanismin toiminnallisia yksiköitä, jotka vastaavat merkittävien pankkien jatkuvasta valvonnasta. Tämä on yksi tärkeimmistä yhteistyömuodoista EKP:n ja kansallisten valvontaviranomaisten välillä. Kullekin merkittävälle pankille muodostetaan oma valvontaryhmä, jossa on mukana valvontaan osallistuvan kansallisen valvontaviranomaisen ja EKP:n työntekijöitä. EKP koordinoi ryhmän toimintaa, ja sillä on tukenaan apukoordinaattorit jokaisesta mukana olevasta kansallisesta valvontaviranomaisesta. Valvontaryhmien tärkeimpänä tehtävänä on suorittaa riskianalyysi valvottavanaan olevasta laitoksesta tai ryhmittymästä, laatia valvontaohjelmaehdotus ja ehdottaa mielestään sopivia valvontatoimenpiteitä.

Valvontaryhmät myös koordinoivat paikan päällä tehtäviä tarkastuksia hoitavia ryhmiä.

11 MITEN EKP VALVOO MAKROVAKAUTTA?

EKP voi harkintansa mukaan vaatia suurempia pääomapuskureita kuin kansalliset viranomaiset, ja se voi puuttua systeemiin tai makrovakautta uhkaaviin riskeihin pankkien tasolla tiukemmin toimenpitein. Se noudattaa tässäkin EU:n lainsäädäntöä ja ottaa huomioon pankin kotimaan pankkijärjestelmän, talouden tilanteen ja suhdannevaiheen.

EKP tekee tiivistä yhteistyötä maan kansallisen valvontaviranomaisen kanssa ja ilmoittaa sille aikeistaan ennen lopullisen päätöksen tekemistä, jos puskureita koskevia vaatimuksia joudutaan tiukentamaan tai jos ankarammat toimet ovat tarpeen systeemiin tai makrovakautta uhkaaviin riskeihin puuttumiseksi.

Kansalliset valvontaviranomaiset ilmoittavat vastaavasti EKP:lle, jos ne ryhtyvät EU:n lainsäädännön nojalla makrovakauden valvontaan liittyviin toimiin.

12 MITEN VALVONTAPÄÄTÖKSET TEHDÄÄN?

EKP noudattaa erityisen tarkasti oikeusturvan ja avoimuuden periaatteita luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvissä päätöksissä. Valvontamenettelyjen kohteena olevilla

pankeilla on hallintomenettelyssä sovellettavat menettelylliset oikeudet. Pankki voi pyytää EKP:n valvontamenettelyn käynnistämistä ja ilmoittaa edustajansa menettelyyn. Kehysasetusluonnoksessa esitetään tarkat säännöt todistusaineiston käytöstä, todistajien ja asiantuntijoiden kuulemisesta sekä eritoten pankin oikeudesta tulla kuulluksi, ennen kuin EKP tekee valvontapäätöksen, jolla olisi välittömiä kielteisiä vaikutuksia pankin oikeuksiin.

Pankin oikeus puolustukseen taataan antamalla sille mahdollisuus tutustua (salassapitovelvollisuuden sallimissa rajoissa) itseään koskevaan EKP:n hallussa olevaan aineistoon valvontamenettelyn käynnistyttyä. Valvontapäätökset myös perustellaan selkeästi.

Pankki voi pyytää EKP:n oikaisulautakuntaa tarkistamaan minkä hyvänsä valvontamenettelyssä tehdyn EKP:n valvontapäätöksen. Pankki voi myös päättää valittaa päätöksestä Euroopan unionin tuomioistuimeen.

13 MITÄ ASIOINTIKIELIÄ EKP, PANKIT JA KANSALLISET VALVONTAVIRANOMAISET KÄYTTÄVÄT KESKENÄÄN?

Luottolaitoksilla on oikeus käyttää mitä tahansa Euroopan unionin virallista kieltä menettelyissä ja muussa yhteydenpidossaan EKP:hen. Kääntämiseen liittyvien viiveiden vuoksi ja mahdollisimman suorien yhteyksien varmistamiseksi luottolaitokset voivat sopia EKP:n kanssa käyttävänsä englannin kieltä.

EKP ja kansalliset valvontaviranomaiset käyttävät englannin kieltä yhteydenpidossaan.

14 MITÄ SEURAAMUKSIA EKP VOI MÄÄRÄTÄ? VOIKO EKP MÄÄRÄTÄ SEURAAMUKSIA MYÖS VÄHEMMÄN MERKITTÄVILLE PANKEILLE?

Sekä EKP että kansalliset valvontaviranomaiset voivat määrätä hallinnollisia seuraamuksia luottolaitoksille. Sellaisenaan sovellettavaan Euroopan unionin lainsäädäntöön (kuten [vakavaraisuusasetukseen](#)²) liittyvissä sääntöjenvastaisuuksissa EKP voi käynnistää menettelyn, jos kyseessä on merkittävä pankki. Vähemmän merkittävien pankkien kohdalla menettelyn käynnistää kansallinen valvontaviranomainen. Kansalliseen lainsäädäntöön (kuten vakavaraisuusdirektiivin täytäntöönpanosäädöksiin) liittyvissä sääntöjenvastaisuuksissa ainoastaan kansalliset valvontaviranomaiset voivat langettaa hallinnollisia seuraamuksia pankeille (niin merkittävälle kuin vähemmän merkittävälle). Merkittävien pankkien tapauksessa

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o No 648/2012 muuttamisesta.

kansalliset valvontaviranomaiset voivat käynnistää EKP:lle annettuihin valvontatehtäviin liittyvän seuraamusmenettelyn ainoastaan EKP:n ohjeesta. Kansallisilla valvontaviranomaisilla on yksinoikeus langettaa muita hallinnollisia seuraamuksia kuin taloudellisia seuraamuksia sekä käynnistää luonnollisia henkilöitä (esim. pankin johtokunnan jäseniä) koskeva määräysten rikkomisesta johtuva menettely. Jos sääntöjenvastaisuus liittyy johonkin EKP:n asetukseen tai päätökseen, EKP:llä on yksinoikeus käynnistää niiden rikkomista koskeva menettely riippumatta siitä, onko rikkojana merkittävä vai vähemmän merkittävä pankki, mikäli EKP:n asetus tai päätös koskee myös vähemmän merkittäviä pankkeja ja aiheuttaa niille velvoitteita EKP:tä kohtaan (esim. ehdotettu valvontamaksuja koskeva asetus).

Itsenäinen tutkintayksikkö EKP:ssä suorittaa tutkimuksia ja ehdottaa tarvittaessa valvontaelimelle seuraamusten langettamista. Valvontaelin tekee lopullisen päätöksen eli hyväksyy tai hylkää tutkintayksikön ehdotuksen.

15 MITEN KANSALLISET TOIMIVALTAISET VIRANOMAISET TOIMIVAT ”VASTAANOTTOPISTEINÄ” PANKKIEN ILMOITUKSILLE?

Euroopan unionin lainsäädännössä ja etenkin [vakavaraisuusdirektiivissä \(CRD IV\)](#)³ säädetään tietyistä pankkien ilmoituksista toimivaltaisille viranomaisille (esim. sijoittautumisoikeus, palvelujen tarjoamisen vapaus, ylimpien hallintoelinten jäsenten soveltuvuuden arviointi).

Valvonnan alaisten pankkien, jotka haluavat perustaa sivuliikkeen tai tarjota palveluja jossakin toisessa yhteiseen valvontamekanismiin osallistuvassa maassa, on ilmoitettava aikomuksistaan kotivaltionsa viranomaisille. Yhteisessä valvontamekanismissa sekä merkittävät että vähemmän merkittävät pankit ilmoittavat kotivaltionsa valvontaviranomaisille aikeistaan toimia jossakin toisessa mekanismiin osallistuvassa maassa. Vain jos jokin merkittävä pankki aikoo toimia mekanismin ulkopuolella, se ilmoittaa aikeistaan EKP:lle. Vähemmän merkittävät pankit osoittavat tässäkin tapauksessa ilmoituksensa kansallisille viranomaisille.

Jotta pankki voi käyttää sijoittautumisoikeuttaan tai palvelujen tarjoamisen vapauttaan, sen kotivaltion viranomaisten on toimitettava ilmoitus sekä joitakin lisätietoja isäntävaltion viranomaisille. Yhteisen valvontamekanismin ulkopuolisten eurooppalaisten viranomaisten tulisi toimittaa ilmoitus isäntävaltion kansalliselle valvontaviranomaiselle, jonka puolestaan tulee välittömästi ilmoituksen saavuttua ilmoittaa siitä EKP:lle.

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta.

Riippumatta siitä, mihin vastaanottopisteeseen ilmoitus toimitetaan, EKP:n ja kansallisten valvontaviranomaisten tehtäväjako yhteisessä valvontamekanismissa on määritelty kehysasetusluonnoksessa.

16 MITEN YHTEINEN VALVONTAMEKANISMI VAIKUTTAA KANSALLISTEN VALVONTAVIRANOMAISTEN AIEMPIIN VALVONTAPÄÄTÖKSIIN JA KESKENERÄISIIN VALVONTAMENETTELYIHIN?

Valvontavaltuuksien siirtymiseen kansallisilta valvontaviranomaisilta EKP:lle pystytään yleensä valmistautumaan ennalta. Viranomaisten, joiden toimivalta päättyy, on pyrittävä saattamaan menettelynsä päätökseen ajoissa ja ilmoitettava niistä viranomaisille, joiden vastuulle menettelyjen valvonta siirtyy. Jos jo aloitettua menettelyä ei pystytä saattamaan loppuun ennen toimivallan siirtymistä, menettelyn käynnistänyt viranomainen on toimivaltainen menettelyn loppuun asti. Jos viranomainen, jonka toimivalta on päättymässä, on kansallinen toimivaltainen viranomainen, EKP voi päättää ottaa menettelyn vastuulleen.

Vaikka EKP ryhtyy harjoittamaan sille YVM-asetuksessa annettuja valtuuksia, kansallisten viranomaisten valvontapäätökset (kuten sisäisten menetelmien käyttöluvut tai vakavaraisuusvaatimusten kasvattamispäätökset) ajalta ennen 4.11.2014 jäävät voimaan.

17 MITEN YHTEINEN VALVONTAMEKANISMI TOIMII TIIVIIN YHTEISTYÖN MAISSA?

Euroalueen ulkopuolisilla EU:n jäsenvaltioilla on mahdollisuus liittyä valvontamekanismiin, jolloin niiden toimivaltaisten viranomaisten ja EKP:n välille luodaan tiivis yhteistyö. Tulevassa kehysasetuksessa määritetään, miten tiivis yhteistyö toimii ja miten pankkivalvonta järjestetään näissä maissa. Peruseriaatteena on, että tulevan kehysasetuksen säännökset koskevat valvottavia myös tiiviin yhteistyön maissa, vaikka EKP ei voikaan toimia suoraan sen vuoksi, että sillä on oikeudellisesti sitovat toimivaltuudet vain euroalueella. Kansallisten valvontaviranomaisten tulisiikin varmistaa erityisesti, että EKP saa kaikki valvottavia koskevat tiedot ja että valvottavat myös toimittavat sille kaikki tiedot. Kansallisten valvontaviranomaisten tulee noudattaa EKP:n ohjeita merkittävien luottolaitosten suhteen.

18 MITEN EKP:N YHTEISTYÖ EUROOPAN PANKKIVIRANOMAISEN (EPV) KANSSA ON JÄRJESTETTY? SÄÄDETÄÄNKÖ SIITÄKIN KEHYSASETUKSESSA?

EKP hoitaa tehtävänsä Euroopan unionin lakien alaisena ja mukaisesti, eli se noudattaa myös kaikkia EU:n jäsenvaltioita koskevan finanssipalvelujen yhteisen sääntökirjan sääntöjä. Myös Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) perustamisasetuksen (asetus [EU] N:o 1093/2010) säännökset EPV:n laatimasta eurooppalaisesta valvontaohjekirjasta koskevat EKP:tä.

EPV:lle on annettu tehtäväksi luonnostella teknisiä standardeja, ohjeita ja suosituksia valvonnan yhdenmukaistamiseksi ja valvontatulosten yhdenmukaisuuden varmistamiseksi Euroopan unionissa. EKP osallistuu EPV:n teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien luonnosteluun.

Näitä aineellisoikeudellisia sääntöjä ei kuitenkaan käsitellä kehysasetusluonnoksessa. Kehysasetuksessa on kyse ainoastaan yhteisessä valvontamekanismissa noudatettavista EKP:n ja mekanismiin osallistuvien maiden kansallisten valvontaviranomaisten välisen yhteistyön menettelysäännöistä.